

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobců: **a) JUDr. J. P.**, bytem S., **b) Ing. R. R.**, bytem K. n. 997/7, P. 8, **c) J. K.** bytem J. 707/7, P. 9, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2014 čj. MHMP 682238/2014,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanou žalobou domáhají přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo jako opožděné zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí odboru výstavby a územního rozvoje Úřadu městské části Praha 9 (dále jen stavební úřad) ze dne 9. 8. 2010, č. j. P09 043431/2010, sp. zn. S P09 033597/2010/3 OVÚR/Hor, o vydání stavebního povolení pro stavbu bytového domu Nad Kundratkou.

Žalobci v žalobě namítají, že žalovaný nerespektoval ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, podle kterého je povinen přezkoumávat napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, tedy v čase, kdy rozhodnutí bylo vydáno a nemůže rozhodnutí doplňovat dodatečně, natož v neprospěch odvolatelů, jak bude dále uvedeno. Žalobci jsou přesvědčeni, že žalovaný se účelově snaží dovodit, že odvolání bylo podáno opožděně, neboť v takovém případě je lze zamítnout bez dalšího. Vůbec však nevzal v úvahu ustanovení § 68 správního řádu. Ve výrokové části má být mj. označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu, kromě žadatele jsou v rozhodnutí stavebního úřadu uvedeny pouze pozemky, na kterých bude stavba situována a podmínky pro provedení stavby. O účastnících řízení není ve výroku rozhodnutí ani zmínka a teprve v odůvodnění je uvedeno, kdo je účastníkem řízení. Z těchto účastníků řízení však stavební úřad jmenovitě uvedl pouze některé účastníky řízení. Není tedy respektováno ustanovení § 69 odst. 2 správního řádu, že v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvedou jména a příjmení všech účastníků.

Dle žaloby žalovaný nesprávně uvádí, že není podstatné rozlišování účastníků podle § 27 odst. 1 a odst. 2 správního řádu. S tím se nelze ztotožnit, protože ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu jednoznačně stanoví povinnost v rozhodnutí označit účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu a přímo z tohoto ustanovení plyne, že účastníkem není jen žadatel, ale i další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. Takovými osobami jsou osoby uvedené v § 109 odst. 1 písm. a) až písm. g) stavebního zákona. Pokud je poukazováno na údajné dříve nejmenované účastníky, majitele vzdálenějších pozemků, tito by museli své účastenství namítat ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu, to se však zřejmě nestalo.

Další pochybení žalovaného žalobci spatřují v určení počtu 40 účastníků řízení, kdy žalovaný mezi účastníky zahrnul všechny v rozhodnutí jmenované osoby, podstatná část účastníků je uváděna dvojmo. Zcela bylo pominuto ustanovení § 143 občanského zákoníku, kde je upraveno společné jmění manželů. Z právních úkonů týkajících se společného jmění manželů jsou oprávněni a povinni oba manželé společně a nerozdílně, proto je nutno oba manžele považovat za jednu osobu, a to se týká i účastenství podle § 27 odst. 1 správního řádu. S přihlédnutím k tomu je tedy účastníků ve skutečnosti jen 19, jestliže jsou bráni v úvahu i vlastníci a spoluvlastníci pozemku p. č. 182/40, i když v rozhodnutí stavebního úřadu nejsou jmenovitě uváděni, dále stavebník a hlavní město Praha, které vlastní některé pozemky v sousedství pozemku stavby, tedy celkem 21 účastníků.

Žalobci se domnívají, že nebylo možné aplikovat ustanovení § 144 správního řádu a doručovat písemnosti veřejnou vyhláškou.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalovaný vycházel ze skutečností, které existovaly v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu. Vzhledem k tomu, že odvolání žalobců bylo zamítnuto pro opožděnost, nemohl se zabývat tvrzeným rozporem rozhodnutí stavebního úřadu s ustanovením § 68 správního řádu. Žalobci stejně jako vlastníci ostatních sousedních pozemků jsou nepochybně účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu.

Při ústním jednání žalobci uvedli, že nebyly respektovány odstupové vzdálenosti mezi stavbami. Stavební úřad věděl, že při výstavbě bude docházet ke vstupu a užívání pozemku žalobců (par.č. 182/40), že na něm budou umístěny stavební buňky. Žalobci byli účastníky územního řízení. Stavbou došlo ke změně hydrologických poměrů, kdy voda z pozemku žalobců nemá kam odtékat, neboť stavbou byl odstraněn odvodňovací žlab, který byl součástí stavby garáží žalobců. K vydání stavebního povolení došlo v roce 2010, ale žalobci se o něm dozvěděli až v roce 2013, kdy započala výstavba. Pokud bylo rozhodnutí doručeno vyvěšením na úřední desku, měly být v odůvodnění uvedeny důvody takového postupu. I kdyby za účastníka byl považován manžel(ka), počet účastníků by byl 27, neboť vlastníci pozemků „za silnicí“ nejsou dle žalobců účastníky řízení, přitom stavební úřad neuvedl, na základě jaké úvahy takové vlastníky považoval za účastníky řízení.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soud podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 9. 8. 2010, č. j. P09 043431/2010, sp. zn. S P09 033597/2010/3 OVÚR/Hor, bylo vydáno stavební povolení pro stavbu bytového domu „Nad Kunderatkou“ o jednom nadzemním a čtyř nadzemních podlaží o délce 62 metrů na pozemcích v katastrálním území Prosek uvedených ve výroku rozhodnutí. V odůvodnění stavební úřad uvedl, že za účastníky dle § 27 odst. 1 správního řádu považoval kromě jiného žalobce. Ohledně doručování účastníkům je v rozhodnutí uvedeno, že do vlastních rukou se doručuje stavebníkovi, ostatním účastníkům podle § 109 stavebního zákona se doručuje podle § 113 odst. 3 stavebního zákona veřejnou vyhláškou podle § 144 správního řádu.

Odvolání žalobců bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2014 čj. MHMP 682238/2014, zamítnuto pro opožděnost, neboť v daném řízení bylo 40 účastníků, proto bylo doručeno v souladu s § 144 správního řádu veřejnou vyhláškou dne 27. 8. 2010, a proto odvolání žalobců ze dne 8. 7. 2013, doplněné dne 18. 7. 2013, bylo zamítnuto dle § 92 správního řádu pro opožděnost.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

V dané věci je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobců pro opožděnost podle § 92 správního řádu. Soud v takovém případě může přezkoumat toliko závěr žalovaného, že odvolání žalobců bylo podáno opožděně. Nemůže však již zkoumat věcnou správnost ani zákonnost prvoinstančního rozhodnutí stavebního úřadu, neboť tu nezkoumal ani žalovaný. Soud nemůže zkoumat otázky, které nezkoumal žalovaný, neboť přezkum rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví je založen na kasačním principu, tzn. přezkum soudem je až následný po té, co věc posuzoval správní orgán. Námitkami žalobců vůči nedostatku některých formálních náležitostí prvoinstančního rozhodnutí se proto soud nezabýval, stejně jako se nemohl zabývat těmi tvrzeními žalobců, jimiž se snažili dovodit, že stavba vůbec neměla být stavebním úřadem povolena (viz. namítané odstupy staveb).

Podstatou žalobních námitek je nesouhlas žalobců nesouhlas s doručováním prvoinstančního rozhodnutí veřejnou vyhláškou, tedy vyřešení otázky, zda žalobci byli účastníci řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu. Tzn. Zda-li by byli účastníky hlavními nebo účastníky podle odst. 2 – vedlejšími. Toto posouzení je důležité také z toho důvodu, že podle § 84 odst. 1 správního řádu, osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo oznámeno správním orgánem, může podat odvolání do třiceti dnů, ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán oznámil. Dané ustanovení však neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1 správního řádu.

Podle § 27 odst. 1 správního řádu účastníky řízení (dále jen "účastník") jsou

a) v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu;

b) v řízení z moci úřední dotčené osoby, jímž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.

V daném případě jde o řízení o žádosti, zkoumání podmínek podle písm. b) daného ustanovení tedy nepřipadá do úvahy.

Je nesporné, že žalobci nejsou v daném stavebním řízení žadateli, ale tvrdí, že jsou v takovém společenství práv nebo povinností s žadatelem, že se na ně musí rozhodnutí správního orgánu také vztahovat, tudíž jsou účastníky dle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu. Tak tomu však není.

Stavební povolení totiž zakládá práva výlučně stavebníkovi, jde o právo předmětnou stavbu provést podle podmínek stanovených ve stavebním rozhodnutí. Respektování

podmínek stanovených ve stavebním povolení k ochraně veřejných zájmů je přitom současně také povinností, která stavebníkovi stavebním povolením vzniká. Žalobcům jako vlastníkům sousedních nemovitostí však ze stavebního povolení neplynou žádná práva (nemohou stavbu provádět) ani jim nevznikají žádné povinnosti (nejsou povinni podmínky stavebního povolení dodržovat, neboť jim nejsou určeny). Příkladem společenství práv, které má ust. § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu na mysli, je např. podílové spoluvlastnictví.

Žalobci své hlavní účastenství odvíjejí také od § 141 stavebního zákona, které umožňuje uložit vlastníkově sousední nemovitosti povinnost umožnit provedení prací z těchto pozemků. Pokud by takový návrh byl skutečně podán, pak by vlastník takového sousedního pozemku nepochybně byl účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, neboť by šlo o osobu, již má být v řízení uložena povinnost. Nic takového však v projednávaném případě nenastalo, stavebník žádost ve smyslu § 141 stavebního zákona nepodal a stavební úřad takovou povinnost žalobcům (ani jiným vlastníkům sousedních nemovitostí) neuložil. Žalobcům tedy neměla být v řízení uložena žádná povinnost ani podle podaného návrhu. Pokud stavebník fakticky při výstavbě užíval pozemky žalobců, potom takto činil nikoli na základě stavebního povolení (viz. bod 1. písm. l) – zařízení staveniště, kdy stavební buňky měli být umístěny na pozemku par. č. 1129/1). Shodně ze stavebního povolení neplyne, že by byl stavebník na základě stavebního povolení oprávněn odstranit část stavby žalobců (žalobci tvrzené odstranění odvodňovacího žlabu). Faktický stav nastalý po vydání stavebního povolení, který nemá oporu v napadeném rozhodnutí stavebního úřadu, nezakládá účastenství žalobců. Okruh účastníků stavebního řízení je dán stavem ke dni vydání rozhodnutí, nikoli stavem po vydání takového rozhodnutí, nelze tak přihlížet ke skutečnostem, které nastaly po vydání rozhodnutí a které nebylo možné předvídat. Žalobci nijak neuvedli, z čeho dovozují, že „stavební úřad věděl, že bude docházet při výstavbě ke vstupu a užívání pozemku žalobců (par.č. 182/40), že na něm budou umístěny stavební buňky“, přitom ze stavebního povolení plyne opak, žalobou tvrzený postup stavebníka by tak byl v rozporu se stavebním povolením. Případné protiprávní jednání stavebníka po vydání stavebního povolení neurčuje okruh účastníků v již vydaném stavebním povolení.

Soud proto shrnuje, že žalobci byli účastníky stavebního řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Na této skutečnosti nemůže nic změnit to, že stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí zařadil vlastníky ostatních sousedních pozemků mezi účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu. Mylným názorem správního orgánu nemůže být skutečný charakter účastenství žalobců nijak změněn. Dále je zapotřebí zdůraznit, že účastníkem řízení je ten, komu zákon toto postavení přiznává, nikoli ten, s kým správní orgán jako s účastníkem řízení jedná, koho jako účastníka ve svém rozhodnutí označí nebo komu své rozhodnutí doručení.

Rovněž není podmínkou pro status účastníka řízení to, aby se taková osoba svého postavení výslovně domáhala. Takový závěr nelze dovodit ani z ust. § 28 správního řádu, jak to činí žalobci. Podle tohoto ustanovení za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci. Smyslem uvedeného ustanovení tedy není to, že účastníkem řízení je jen ten, kdo tvrdí, že jím je, ale to, že taková osoba je (do doby, než se případně prokáže opak) tímto účastníkem také (viz slova zákona „i ten“).

Soud musí odmítnout i názor žalobců, že v případě sousedních pozemků ve společném jmění manželů, je nutno manžele coby spoluvlastníky jednoho pozemku počítat jen za jednoho účastníka. Podle § 27 správního řádu jsou účastníky řízení výlučně osoby, a to osoby

fyzické či právnické. Účastníkem řízení tedy není pozemek či jiný majetek ani společné jmění manželů jako souhrn určitých majetkových hodnot. Účastníkem řízení mohou být výlučně osoby, z čehož nezvratně plyne závěr, že i manžele je třeba považovat za dva účastníky, neboť jde o dvě různé fyzické osoby.

Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl zcela konkrétně okruh osob, které za účastníky stavebního řízení považoval, s tím, že těchto osob je celkem 40. Žalobci v žalobě výslovně zpochybnili to, že manželé, kteří mají předmětný pozemek ve společném jmění manželů, byli počítáni za dva účastníky. K této námitce se již soud vyjádřil výše. Ve vztahu k dalším účastníkům řízení se již žalobci omezili pouze na obecnou proklamaci o tom, že o osoby, jejichž pozemek nemá s pozemkem dotčeným stavbou společné hranice, nejsou účastníky. Ani tady soud nemohl žalobcům přisvědčit.

Podle § 109 písm. e) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení mj. vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Jak uvedl Ústavní soud již ve svém nálezu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, pojem sousedního pozemku nelze vykládat zužujícím způsobem tak, že se jedná jen o pozemek se společnou hranicí. Je třeba vždy konkrétně zkoumat, zda jde o vlastníka pozemku (či stavby na něm) v takové vzdálenosti, že vzhledem k povaze a charakteru stavby mohou být vlastnická práva takového vlastníka dotčena. Je rovněž třeba zdůraznit, že zákon váže účastenství v řízení na pouhou možnost dotčení práv, zda tato práva budou skutečně dotčena a zda se bude jednat o dotčení přípustné, je vždy až předmětem meritorního rozhodování v příslušném řízení.

V daném případě jde o stavbu bytového domu o délce 62 metrů s jedním nadzemním a čtyřmi nadzemními podlažími. Za této situace žalovaný správně usoudil, že prováděním takto rozsáhlé stavby mohou být přímo dotčena nejen práva vlastníků pozemků přímo mezujících, tedy těch, které mají s pozemkem stavby přímo společnou hranici, ale že mohou být dotčena také práva vlastníků vzdálenějších, tzv. přes ulici. Stavba bytového domu vzhledem k její výšce je zásahem do práv vlastníků nemovitostí sousedících s bytovým domem přes místní komunikaci, tedy i pozemků par.č. 2080 (2081), 2078 (2079), 153/1,2, 151, 152, 150, 149, a to ve smyslu např. zastínění těchto pozemků, omezení výhledu, pohody bydlení a pod. Pokud žalobci nespoujají, že počet účastníků zahrnujících stavebníka a spoluvlastníky pozemku par.č. 182/40 je 27 (21 dle žaloby), potom součet se spoluvlastníky výše uvedených pozemků přes ulici (Š. P. a M. P., P. Š., J. S. a D. S., V. B. a D. J. a R. N., M. K. a N. S.) přesahuje zákonem stanovenou hranici množství účastníků pro doručování veřejnou vyhláškou (§ 144 odst. 1 správního řádu). Množství účastníků tak přesáhlo hranici 30 účastníků, proto byly splněny podmínky ust. § 144 odst. 1 správního řádu, jednalo se o řízení s velkým počtem účastníků, stavební úřad tak nepochybil, pokud své rozhodnutí doručoval žalobcům (a také ostatním účastníkům řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu) prostřednictvím veřejné vyhlášky, neboť jak výše uvedeno, žalobci byly účastníky podle § 27 odst. 2 správního řádu. Z výpisu katastru nemovitostí ze dne 4.5.2010 plyne, že spoluvlastníků pozemku par.č. 182/40 bylo 27, dále bylo účastníkem řízení 10 spoluvlastníků nemovitostí par.č. 2080 (2081), 2078 (2079), 153/1,2, 151, 152, 150, 149, stavebník, hlavní město Praha jako vlastník pozemků par.č. 1129/1, 1130/1, 144/1, a Městská část Praha 8, které svědčí právo hospodaření k pozemku par.č. 182/41, tedy celkem 40 účastníků stavebního řízení. Žalovaný proto správně uzavřel, že žalobcům bylo prvoinstanční rozhodnutí účinně doručeno veřejnou vyhláškou dne 27. 8. 2010 a že jejich odvolání podané v červenci 2013 je podané po odvolací lhůtě 15 dnů podle § 83 správního řádu.

Soud si vědom určité neproporcionality ust. § 144 odst. 1 správního řádu pro stavební řízení, kdy procesní práva účastníků „sousedů“ jsou garantována ve větší míře u staveb malého rozsahu, neboť stavba malého rozsahu generuje užší okruh účastníků řízení a tím i povinnost stavebního úřadu doručovat přímo účastníkům řízení. V dané věci však soud přihlédl ke skutečnosti, že žalobcům byl zřejmý záměr stavebníka, neboť byli aktivními účastníky řízení o umístění stavby, proti rozhodnutí o umístění stavby podali odvolání (rozhodnutí žalovaného č.j. S-MHMP 152319/2009/OST/Vo/Ko), a proto lze požadovat od žalobců aktivnější přístup ohledně stavebního řízení ve smyslu průběžné informovanosti o stavu řízení jak stanoví obecná zásada *vigilantibus iura scripta sunt* (bdělým náleží právo). Dále soud přihlédl k povaze staveb žalobců (garáže), kdy namítaná stavba bytového domu nezasáhla v takové intenzitě do práv žalobců jako např. do práv vlastníků objektu určených k bydlení, aby omezila jejich právo užívat garáže. Na základě těchto skutečností soud proto shledal proporcionalitu ust. § 144 odst. 1 správního řádu v dané věci.

Soud má za to, že v dané věci není rozhodná otázka určení množství účastníků stavebního řízení. Neboť i kdyby bylo účastníků stavebního řízení méně než 30 a stavební úřad by tak byl povinen doručit žalobcům přímo, odvolání žalobců by stále bylo podáno po lhůtě 1 roku dle § 84 odst. 1 správního řádu, jelikož žalobci nejsou účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu. Případná vada doručení stavebního povolení veřejnou vyhláškou by tak neměla vliv na marné uplynutí lhůty k podání odvolání žalobců.

Soud také neshledává důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti spočívající dle žalobců v neodůvodnění postavení vlastníků „uličních“ nemovitostí za účastníky řízení a postupu stavebního úřadu při doručování vyhláškou. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí specifikoval účastníky řízení, tedy i vlastníky „uličních“ nemovitostí a zároveň uvedl, že „pro přiznání postavení účastenství v řízení není podmínkou, aby vlastník pozemku byl přímým sousedním vlastníkem, tj. nemusí být společná hranice mezi pozemkem stavby a pozemkem jiného vlastníka (účastníka)“. Soud takové odůvodnění považuje za dostatečně určité.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. 4. 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová